

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ 30^{ον} ΑΘΗΝΑΙ 15-31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1916 ΑΡΙΘ. 1081

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : 'Η μορφωτική εργασία του Λυκείου (κ. Κ. Παρούν). — Φεμινιστάι και Φεμινίστριαι (κ. Κ. Παρούν). — Δύο βιβλία ποιητών (κ. Κωστή Παλαμά). — Το άσπρο τριαντάφυλλο. — 'Η άσπρη όπτα- δία. — Πατριάρχει και επιφανείς Φαναριώται. — Τραγουδάκια πόνου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

Αντίτιμον έτησίως έγγραφής δια τδ έσωτερικόν Φρ. 10
δια τδ έξωτερικόν Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Όδός Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις επί τής άποστολής τής 'Εφημερίδος γίνονται δεχταί μόνον έντός ένός μηνός.
'Εκαστον τεύχος τιμάται 1 δραχ.
Τά άποστελλόμενα προς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νά φέρουν τήν ύπογραφήν του άποστέλλοντος και νά είναι καθαρογραμμένα.
Πάσα αίτησις προς έγγραφήν συνοδεύεται υπό του αντι- τиму εις τραπεζικήν ή ταχυδρομικήν επίταγήν ή και εις τοκομερίδια.
Αί συνδρομαί άρχονται από 1 'Ιανουαρίου και είναι έτήσιοι.
Τά μή δημοσιευόμενα χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας και ιδίως αί νεαράί κόραι σας ν' αποκτήσουν σώμα καλλιτεχνικόν και αγαλματώδες ; Δέν έχετε νά κάμετε άλλο παρά νά προμηθειθίτε από τδ

NEON ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Όδός Αιόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ του όποιου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εύθυτενέστατα και καλλιτεχνικώτατα.

Τδ γνωστόν Φαρμακείον του κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτης τής Α. Μ. τής Βασιλίσσης Σοφίας και τής Α. Β. Υ. τής

Πριγκηπίσσης 'Ελένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15-31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1916 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1081

Η ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Είτε συναυλίας, είτε απλώς μουσικά Πέμπται τσαΐου, είτε διαλέξεις, είτε μαθήματα αι συγκεν- τρώσεις του Λυκείου, διακόπτουν την μονοτονία του μπρίτζ, του πόκερ, και της κακογλωσσίας, τα μόνα πράγματα που απασχολούν τας κοσμι- κας συναυροίσεις των τελευταίων αυτών ετών.

'Εστω και δια μίαν ή δύο ημέρας την εβδο- μάδα αν μαζεύονται εκατό γυναίκες και άνδρες για να ακούσουν ολίγη μουσικήν, ολίγους στίχους ζωντανευμένους με καλήν απαγγελίαν, μίαν όμιλίαν φιλολογικήν, ένα cours που μās μεταφέρει εις άλλους χρόνους και πότε μās γνω- ρίζει με αγνώστους γίγαντας τής φυλής που εθεμελίωσαν την σημερινήν 'Ελλάδα. πότε με δικιά μας ή ξένα απόμακρα περασμένα δόξης και εμμορφιάς που ξαθάπτονται και αυτά, ιστο- ρία ζωντανή και όραία. 'Εάν και αυτό μόνο κατώφθωσε με τās συγκεντρώσεις του τδ Λύ- κειον των 'Ελληνίδων πάλιν ή εργασία του θα ήταν κοινωνικής αντίληψως δυνατής, από εκείνας που κάμουν εμμορφή την ζωή και δίδουν πέρα στής αδύνατες ψυχές και στα κου- ρασμένα πνεύματα.

Γιατί ή ψυχές αδυνατούν και τὰ πνεύματα κουράζονται με την μονότονη και άσκοπη ζωή, που απλώνεται στην κοινωνική μας ζύμωσι με παράγοντας, τὰ τυχηρά παιχνίδια, τδ φλέρτ και την κοτσοπολιά. Και ύπάρχουν σπίτια πολλά

άνθρώπων με όνόματα και με χρήματα και με γραμματα, αλλά και σπίτια πολλά ανθρώπων χωρίς όνόματα και χωρίς χρήματα που θεμελιώ- νουν την κοινωνική των ύπόστασι και τδ οικο- γενειακόν παρόν και μέλλον επάνω εις την ά- σκοπη αυτή ζωή.

Εις ένα τέτοιο περιβάλλον γεννώνται και ανατρέφονται παιδιά, που θα δημιουργήσουν την αυριανήν κοινωνία, την αυριανήν 'Ελλάδα, την αυριανήν οικογένεια. Εις ένα τέτοιο περι-βάλλον γεννώνται και μεγαλώνουν άνθρωποι που θα μάθουν με άπιστήμη ή με τέχνη για να ξε- γελούν και τον εαυτόν τους και τους άλλους ότι εκπληρώνον τον ανθρώπινόν των προορισμόν, που δέν είναι βέβαια να κερδίξει ο καθένας όσο μπορεί περισσότερα για να ζή ματαιώτερα και επιδεικτικώτερα εις βάρος των άλλων.

Να τί θα έπρεπε να καταλάβωμεν όλοι. 'Από τδ κοριτσάκι, που σπíti και σχολείον καταγίνον- ται να μεταβάλλουν εις μηχανή και νευρόσπα- στο, χωρίς άτομισμόν και αυτενέργεια, έως τδ άγόρι που έχει όλες τής ελευθερίας, άρκει να μη χάνη στιγμή εις ό,τι θα τδ κάμη προσο- δοφόρον παράγοντα αύριο. 'Αλλά για να κατα- λάβουν τὰ παιδιά, θα έπρεπε ν' αλλάξουσ άνδρες και γυναίκες σκοπόν, ζωής, θα έπρεπε ν' άφίσουν τόσες παλιές και νέες συνήθειες. Και αντί να ζη- τούν πώς να σκοτόνουν ώρες πολύτιμες γύρω από τὰ πράσινα τραπέζια ή και από τὰ λευκά τρα- πεζομάντυλα τής κακογλωσσίας, εις τὰ όποια δο- λοφονείται συχνά ή ζωή τόσων τιμίον άν-

θρώπων και δυσφημίζονται αυτοί οι φίλοι και οι σύντροφοι και κουρευιάζονται τα ευγενικώτερα αισθήματα, να αφιερώνουν τον καιρόν αυτόν και την σκέψιν των εις ένασχόλησιν περιέντιμη, περι εὐγενή, περι ωφέλιμη για όλους.

Δέν είναι βέβαια δυνατόν ή μεταβολή αυτή να γίνει από την μιὰ μέρα ως την άλλη. Άλλά χωρίς άλλο ο βαθύτερος και απώτερος σκοπός των Λυκειών του κόσμου είναι αυτός. Να αποσπάσουν το κορίτσι και την γυναίκα από την ψεύτικη ζωή, να της δώσουν ό,τι δέν μπορεί να της δώσει το σχολείο, που δέν προφθάνει να της μάθη τα πράγματα που αναγράφει το πρόγραμμα.

Γιατι τα προγράμματα, βλέπετε, τα κάμνουν σοφοί κατά παραγγελίαν άνθρωποι, που βλέπουν την σοφία και την μόρφωσι μόνον γραμμένη εις τα βιβλία των παλαιών καιρών και όχι εις την εξέλιξιν της ζωής, σύμφωνα με τους νόμους τους φυσικούς και με την ωραία παράδοσι, και εις τας ανάγκας που δημιουργεί ή πρόοδος και ο νεώτερος πολιτισμός.

Ενώ τα Λύκεια δημιουργούν αυτήν την γυναίκα παράγοντα μορφωτικόν εις την ζωήν. Της δίδουν το μέσον και τον τρόπον να δώσει ό,τι κατέχει, την βοηθούν να ξεκαθαρίση, το ενεργητικόν της να διαγνώση τα πλούσια χαρίσματα που υπάρχουν εις το πνεύμα και την ψυχή της, να γνωρίση με μιὰ λέξι όλην της την δύναμιν και να την χρησιμοποιήση χάριν των άλλων, αλλά και χάριν του έαυτού της.

Γιατι κανείς, μιὰ απολύτως κανείς δέν δει τίποτε εις τον κόσμον αυτόν, χωρίς και να λαμβάνη. Συνήθως δέ όσοι δίδουν περισσότερα και αφιλοκεδέστερα, όσοι δίδουν από την ανάγκην να δώσουν, αυτοί και απολαμβάνουν περισσότερα.

Το εὐαγγέλιον, το σοφώτερον βιβλίον από όσα έχουν γραφή εις τον κόσμον, ειπε με δύο λόγια την μεγάλην αυτήν αλήθειαν. **Ο σπείρων θερίζει.**

Και είτε σιτάρι σπείρει, κανείς, είτε ιδέας, είτε χαράν, είτε αγάπην, θα έχη πολὺ περισσότερον εισόδημα και πολὺ μεγαλύτερα κεφάλαια, από εκείνους που κρατούν κρυμμένους τους θησαυρούς των μόνον για τον έαυτόν των, είτε υλικούς, είτε ανώτερας υποστάσεως.

Από σήμερα θα αρχίσω να δώσω μερικούς τύπους κοριτσιών, από εκείνους που έδωκαν, που έχασαν θησαυρούς όλους εις την ανώτεραν ζωήν που εδημιούργησε το Λύκειον τον τελευταίον αυτόν καιρόν, είτε εις τα γραμματα, είτε εις τας τέχνας.

ΕΛΜΙΝΑ ΖΑΝΝΟΥ

Κοριτσάκι είκοσι δύο χρόνων, απλό, ευγενικό, χωρίς πολλά λόγια και επίδειξιν. Ένα ολόξανθο κεφαλάκι, δύο γαλανὰ γελαστά και σκεπτικά μάτια σαν απέραντος οκεανός που κρύβει εις τα βάθη του κόσμους πολλούς και αφαντάστους.

Σεμνή και χωρίς θόρυβο, παιδι ακόμη με κοντά φορέματα έφυγε για το Παρίσι με την αδελφή της, ή οποία επήγαινε να τελειοποιηθῆ εις το τραγούδι. Εκεί τρία τέσσερα χρόνια ηκολούθησεν ανώτερα φιλολογικά μαθήματα. Και έπειτα ένεκα του πολέμου έπέστρεψαν και ή δυο μαζί.

Δέν θέλω να ξεετάσω ούτε τί ειδικώς σπουδάς ηκολούθησε, άλλ' ούτε τί διπλώματα έχει. Υπάρχουν άνθρωποι που έγέρασαν εις τα Πανεπιστήμια και εις τα ανώτερα σχολεία της Ευρώπης και μῆς επέστρεψαν με πολλά φούμαρα και χωρίς αξίαν, με πολὺν αέρα και χωρίς βήδος.

Η Έλμινα Ζάννου επέστρεψεν απλούστατα σοφή, χωρίς να χάση τίποτε από την παιδικήν της απλότητα και από την χοριτωμένην της αφέλειαν. Νομίζω ότι και αν της έλειπε το Παρίσι, πάλιν θα έγινετο και εδω μόνη της ό,τι είναι. Διότι έχει την θετικότητα του χαρακτήρος, την επιμέλειαν και αγάπην της εργασίας και μιαν σπανίαν ισορρόπησιν πνεύματος και κρίσεως.

Η πρώτη εντύπωσις είναι ενός παιδιού δειλού. Και όταν πέρυσι της επρότεινα να όμιλήση για την Coulevain, ενώ είχα την βεβαιότητα ότι θα έγγραφεν ωραία πράγματα, έφοβούμην ότι, δειλή ως εφαινετο, το βήμα θα την έσυγκινοῦσε.

Ο φόβος μου δέν επαλήθευσε. Η Έλμινα Ζάννου έγινε κυρία του βήματος, όπως γίνεται κυρία των δυσκολωτέρων θεμάτων, τα όποια πραγματεύεται με την επιμέλειαν, την ευφυΐαν και την δυνατήν αντίληψιν που την χαρακτηρίζει.

Εις τας όμιλίαις της περι Πατριαρχών και επισήμων Φαναριωτών ανέπτυξε πνεύμα ιστορικού και κριτικού μαζί πολὺ δυνατόν. Εις τα φιλολογικά της δέ μαθήματα της Δευτέρας του Λυκειού περι των γυναικειών τύπων των ρομαντικῶν συγγραφέων της Γολλίας επάρουσίασε δυνατόν τάλαντον ψυχολογίας και αναλύσεως, εφόδια απαραίτητα δια την σοβαράν κριτικήν ή οποία δυστυχώς λέπει από τον τόπον μας.

Η ΔΙΣ ΣΠΑΝΔΩΝΙΔΟΥ

Μία ιδιαίτερα και εντελώς πρωτότυπος φυσιογνωμία, ένα κορίτσι με τάλαντον μουσικό, με πολλήν ευφυΐαν και με φανατικόν πατριωτισμόν. Την έγνώρισα πρώτην φοράν εις την εορτήν που εδωκάμεν εις το Λύκειον δια τας Σερ-

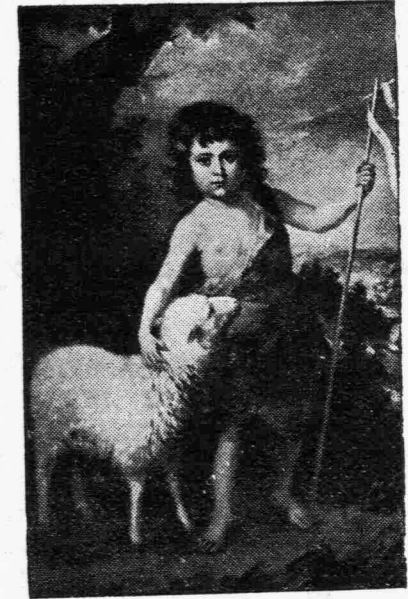
βίδας κυρίας. Ηλθεν, έπαιξε, έθελξε και έφυγεν.

Ήμπορώ να προσθέσω ότι ποτέ δέν είχα αισθανθῆ την δύναμιν του πιάνου εις την μουσικήν όπως την αισθάνθηκα την πρώτην φοράν που είκουσα την δα Σπανδωνίδου. Είτε διότι ή παρουσία των Σερβίδων την είχε πολὺ συγκινήσει είναι—έμμανής φιλαντατική—είτε διότι έπαιξεν όχι εις συναυλίαν, καθ' ήν υποχρεωτικώς πρέπει να παίξη ωρισμένα πράγματα, άλλ' απλώς ό,τι ήθελε και όταν ήθελξε; Δέν ξέρω. Η αλήθεια είναι ότι τα κόκκαλα του πιάνου κάτω από τα δάκτυλά της αποκτούσαν ψυχήν και ψυχήν πλουσίαν εις εκδηλώσεις πόνου και πάθους και χαράς και λύπης, τα όποια αισθάνεται όταν παίξη, αλλά νομίζω, και όταν δέν παίξη, εις μεγάλον βαθμόν. Έχω την εντύπωσιν και από τας δύο συναυλίας που την ήκουσα τελευταίως, του Βασιλικού και του Λυκειού ότι το κορίτσι αυτό έχει μέσα του αντί νεύρων μιαν συσκευήν μουσικῶν χορδῶν που εντείνονται εις βαθμόν απίστευστον και πάλιν και σκοραίζονται είτε εις ήχους ωραίους είτε εις λόγια θερμά και σπασμωδικά, είτε εις πράξεις και αποφάσεις στιγμιαίας που μοιάζουν εκρήξεις κάποιων ήφαιστειών, τα όποια σκορποῦν από καιρού εις καιρόν ολίγας φλόγας, και έπειτα αδρανοῦν και ήσυχάζουν.

Εις μιαν τοιαύτην εκρήξιν πρέπει να αποδοθῆ και ή απαγγελία της εις τέσσερες γλώσσες—Γερμανικά, Γολλικά, Έλληνικά δημοτικά και αρχαία—εις την συναυλίαν του Λυκειού. Έβαλεν όλην την ψυχήν της εις την πολὺγλωσσον αυτήν απαγγελίαν, και αν υπήρξαν μερικοί που δέν την ενέκριναν, υπήρξαν και άλλοι—οί περισσότεροι—που συνεκινήθησαν υπερβολικά, και που εξέδηλωσαν των θαυμασμόν των δια το τάλαντον της.

Άλλά και ή ειλικρινής κριτική της για τον Προτομάστορα του Καλομοίρη με την μουσικήν εκτέλεσιν ενός prelude του ίδιου, εκτός προγράμματος, δέν δίδουν το μέτρον μῆς πρωτοτυπίαις και μῆς τάσεως να ψηφῆ τα καθιερωμένα, τα προσδιορισμένα, τα κανονισμένα, που δέν άπαντα κανείς ούτε εις τους ανυποτάκτους από το δυνατόν φύλον, πολὺ ολιγώτερον εις κορίτσια της ήλικίας της.

Εντύπωσις συνολική: Η Σπανδωνίδη είναι ένας δυνατός χαρακτήρ, που αντικρύζει την ζωήν, όπως αυτή νομίζει, που την έμμορφάινει κατά την ιδικήν της αντίληψιν και που την εξαναγκάζει να υποταχθῆ εις αυτήν, αντι αυτή να υποταχθῆ εις εκείνην. Είναι μία άτομικότης και μία δύναμις.

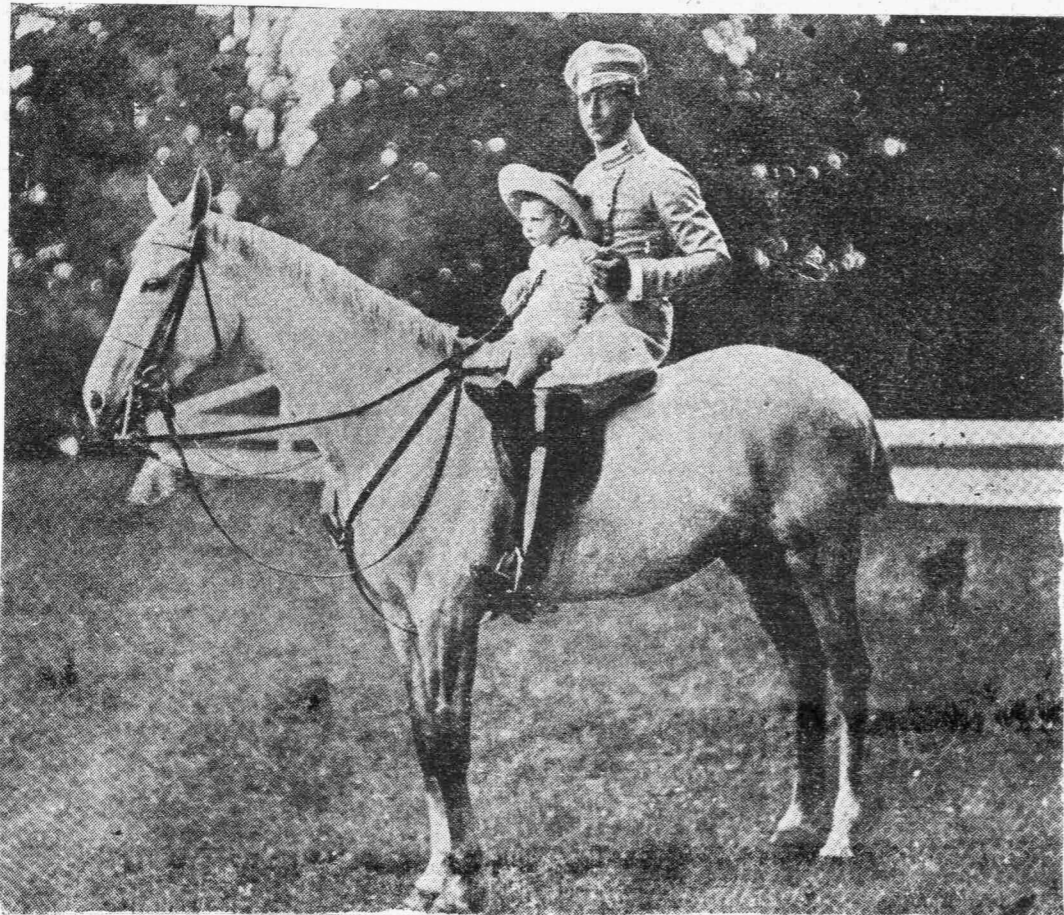
Ο ΑΜΝΟΣ Ο ΔΙΡΩΝ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑΝ

ΜΑΡΙΚΑ ΦΩΚΑ

Μικρούτσικη, λεπτούτσικη, κάμνει την εντύπωσιν ενός παιδιού δέκα τεσσάρων έως δέκα πέντε χρόνων. Έγνωρίσθη με το κοινόν των θεάτρων και των παραστάσεων προ τεσσάρων ετών, εις τας διαφόρους εορτάς του Λυκειού των Έλληνίδων, παιδάκι τότε ως χορευτρια από της πρώτης στιγμής εις τας ομάδας των μικρών, ασύγκριτη, με pendant τον λιλιπούτιον τότε αδελφόν της, τον μικρόν φουστανελοφόρον του Λυκειού.

Η κριτική τότε έλεγεν. Η Μαρίκα έχει εις τα πόδια ό,τι έχει ή μητέρα της εις τον λαιμόν. Η ίδια κριτική προθέτει σήμερα. Η Μαρίκα κλείει και εις τον λαιμόν τους ίδιους θησαυρούς της μητέρας της. Όσοι μάλιστα είχαν ακούσει την κ Νίναν Φωκά εις την ήλικίαν της κόρης της, κλείουν τα μάτια και την ξανακούουν πάλιν, με την ίδιαν δροσερότητα και έντασιν της φωνής, με την ίδιαν εύκολίαν και γλυκύτητα, με την ίδιον μέθην.

Άλλά και με κάτι περισσότερον: με την μεγάλην τέχνην της μητέρας της και με την μόρφωσιν μῆς ατμοσφαιρίας μουσικής, που την ενανούριζε βρέφος, την έχάιδεψε νήπιον και την επαρουσίασεν εις ένα επίπεδον τέχνης, που την υψώνει εις δρόμον παράλληλον με την μεγάλην μας αιδόν.

Ὁ Διάδοχος τῆς Γερμανίας μετὰ τοῦ υἱοῦ του.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Εἰς τὸ γραμματάκι τῆς Ἡ Τουρκοπούλα ἐδι-
δε συνέντευξιν εἰς τὸν Στέφαν εἰς ἓνα πολὺ γνω-
στὸν κατὰστῆμα γυναικείων συρμῶν, τὸ ὁποῖον
διηθῆνε μίᾳ Γάλλισ. Θὰ ἐπήγαιεν ἐκεῖ εἰς ὀρι-
ζομένην ἔραν, δῆθεν διὰ τὴν δοκιμῆν. Ὁ Στέ-
φανος θὰ εἰσήγετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δοκιμῆς
ἀπὸ τὴν ἔμπειρον εἰς τοιαύτας συναντήσεις διευ-
θύντριαν τοῦ κατὰστῆματος, ἣ ὁποία, φαίνεται
εἶχε καὶ ἄλλοτε διευκολύνει παρομοίως συνεν-
τεύξεις τῆς νεκρῆς καὶ προῶως χειραφετημένης
μικρούλας. Ἡ Γερμανὶς παιδαγωγὸς θὰ ἔμενεν
ἔξω μετὰ τὸ ἐργόχειρόν της, ἀναμένουσα τὸ τέ-
λος τῆς δοκιμῆς.

Ὁ Στέφανος δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμήν. Εἶχε
κυριευθῆ ἔξαρτα ἀπὸ ἓνα εἶδος μέθης, ἀλλοφρο-
σύνης, πυρετοῦ, ποῦ τὸν ἐσπρωγνε, τὸν ἠλέκτρι-
ζε, τὸν ἔκανε νὰ χάνη κάθε ἀντίληψιν τῆς

πραγματικότητος. Δι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε πλέον
τίποτε ἄλλο ποῦ νὰ ἀξίξῃ τὴν προσοχὴν του
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του ἀπὸ τὴν χαριτωμένην αὐ-
τὴν Νουριγιέ, ποῦ ἦταν ὅλη φῶς καὶ ὅλη χαρὰ
καὶ ἀγάπη καὶ τρυφερότης.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἄσπρα σύννεφα τοῦ γλαυμακιοῦ,
ποῦ τὴν ἀντίκρυζε κάθε ἡμέρα, ποῦ ἐφαίνετο
ἀληθινὸς ἄγγελος, τοῦ ὁποίου ἔσο ἐξήτουσαν νὰ
κόψουν τὰ πτερὰ, τόσο ποῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐδυνά-
μωνεν καὶ τὸν ἐσπρωγαν νὰ πέσῃ νὰ ριθῆ εἰς
τὴν ἀγκαλιά του.

Ἐστὲρα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν
εὐτυχίαν τῆς συνεντεύξεως, ὁ Στέφανος ἔπαυσε
νὰ ἔχη κάθε ἐνδιασμόν, κάθε δισταγμὸν διὰ
τοὺς κινδύνους ποῦ ἤμπορούσε νὰ τοῦ ἐπιφυλάσ-
σῃ ὁ νέος αὐτὸς ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσε καὶ
τὸν πρῶτον, τὸν πραγματικὸν τοῦ ἔρωτα. Γιατὶ
ποτέ του δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ ὑπὸς τὴν τὴν
τρέλλαν αὐτὴν τῆς μέθης, τὴν χαρὰν αὐτὴν τοῦ

Τὸ αἰχμαλωτισθὲν παρὰ τῶν Συμμάχων εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα
Γερμανικὸν ἀεροπλάνον.

πόθου, την θέρμην αυτήν της ανάγκης της κατακτήσεως. "Όλον το είναι του ηλεκτρίζετο, έδωνεϊτο, σαν καρδιά οργάνου, εις το όποϊον χέρια γυμνασμένου τεχνίτου μεταδίδουν κίσημα και πάθος και θέρμην και ψυχήν.

Ότε "Αννα, ούτε Νίτσα, οι δύο αυτοί έρωτες του, που κατώρθωσε να τους φαντάζεται ως ένα μοναδικόν και που ήταν ως τώρα το Άλφα μιας ρομαντικής αισθηματικότητας, ελογάριαζαν την στιγμήν αυτήν. Ότε συλλογιζέτο πειά ότι έπρεπε να γυρίση εις το τέννυς, όπου θα τον έπρωίμεναν ή Νίτσα. Έπρεξε σαν τρελλός να έπισκεφθί το κατόστημα των γυναικείων συμμωδών, να γνωρίση την διευθύντριαν, να μελετήσει το έδαφος, εις το όποϊον μετά εικοσι τέσσαρες ώρες θα έδοκιμάζε την μεγαλειότεραν γκράν και ευτυχίαν της ζωής του. Εις τους τέσσαρες δόμους επάνω από ένα κατόστημα, το όποϊον δεν είχε προσέξει σχεδόν ως αυτήν την στιγμήν ανέγνωσε κοντά εις τον χρυσογραμμένον τίτλον **Modes et Costumes**, και το Γαλλικόν όνομα της μοδίστρας.

"Όρμησε βικστικός μέσα, εφάνη ως κάτι και κάποιον να εξητούσε, έπειτα διηυθύνθη προς το γραφείον, όπου αντίκρυσε μίαν κυρίαν μεσήλικα με μάλλια στακτιά, καταγυνομένην να τακτοποιή λογαριασμούς. «Θά είχατε καιρόν αύριον να δεχθίτε μίαν κυρίαν, ή όποία έχει να σας παρκαγγείλη πέντ' έξ φορέματα»;

Έχω πάντοτε καιρόν διχ κάθε ειδους παραγγελίας, Κύριε, ειπεν ή κυρία, ή όποία εξασκημένη εις το πολυποίκιλον έμπόριον της άπανταύσε πάντοτε με ύφος διαφορούμενον.

Ο νέος εκουκίνησεν ως τα αυτιά. "Αγύμναστος και άπειρος εις το είδος της νέας ζωής, εις την όποιαν εφάνετο προωρισμένη να τον εισαγάγη ή κυρία αυτή, έχασε το θάρρος και την πρώτην αποφασιστικότητα του.

Μετά μικράν σιωπήν ο νέος επρόσθεσεν. Εις την μητέρα μου σας έσύστησεν ή οικογένεια του "Ιμπο πασσά. Τα κορίτσια είναι φιλενάδες της αδελφής μου.

Η κυρία έννόησεν άμέσως. "Ω! είναι τόσο χαριτωμένες ή κυρίες αυτές, τόσο ελεύθερες εις τας σκέψεις των. Τάς ζέρω χρόνια, Κύριε, ειπεν ή Γαλλίς έμπορος, ή όποία φυσικά φλύαρη, ήρχισε να εισέρχεται εις λεπτομερείας διχ την οικογένειαν του Πασσά, προσπαθούσα να έννοήση διχ ποίαν ένδικαφερέτο ο νέος. Διότι έχαιρε την έμπιστοσύνην όλου του θηλυκού κόσμου του χαρμιού του πασσά, αρχίζοντας από την μίς Κουίν και τελειόνοντας εις την μικροτέραν αδελφήν της Νουριγέ, που ήτο και δεν ήτο ακόμη δέκα πέντε χρόνων.

"Όταν ανέφερε το όνομα της Νουριγέ ο νέος εφάνη σαν να είχαν ηλεκτρισθί. Καλό κορίτσι! επρόσθεσε τώρα ή κυρία. Και χαριτωμένη. Δεν έχω βέβαια ιδεί ώραιοτερον σώμα στην ζωήν μου. Και πλούσιοι οι άνθρωποι αυτοί, πλούσιοι, γενναίοι. Το χρυσάφι τρέχει από τα χέρια τους σαν νερό. "Αν μάς ελειπαν τέτοιες πελάτισες θα έπρεπε να είχαμε κλείσει πρό πολλού.

"Αν και είδοποιημένη πλέον ή Γαλλίς κυρία διχ την επικειμένην συνέντευξιν, αν και είχαν έννοήσει ότι ο νέος ήτον ο ήρωας του νέου καπριτσιού της Τουρκοπούλας, όμως δεν ειπεν ούτε λέξιν, ούτε εφάνη ότι είχαν ύποπτευθί περί τινος επρόκειτο. Ητο το σύστημα της αυτό, σύστημα προσφύλαξης και απέναντι των μυστικών απεσταλμένων της δημοσίας ήθικης, οι όποιοι συχνά επαρουσιάζοντο ως φίλοι δήθεν όθωμανίδων, αλλά και απέναντι των αλλθινών έραστών, οι όποιοι εμφανίζοντο, όσάκις ήσαν πλούσιοι να της προσφέρουν γενναία ποσά υπό το πρόσχημα δώρων προς της αγαπημένες των, τα όποια επρωμηθύνοντο από το κατόστημά της.

Ο Στέφας αν και υίος τραπεζίτου δεν διέθετεν όμως περισσύτερες από όκτώ λίρας τον μήνα δι' όλα του τα έξοδα. Αυτά είχαν όρίσει ο πατέρας του διχ την εργασίαν του εις το γραφείον, και με αυτά έπρεπε να κάμη και τα ρούχα του ακόμη.

Τα χρήματα εις τα χέρια των νέων ανοίγουν τον δρόμον εις όλες τας κακίας και εις κάθε διαφθοράν, έλεγεν αποφθεγματικά ο τραπεζίτης, ο όποιος εύκόλυνεν έσο μπορούσε τας σχέσεις του υίου του με την πολύφερρον Νίτσα, το μονάκριβο κορίτσα της αντίκρυνης γειτονίσσας.

Ένας έρωτας με κορίτσι καλού σπιτιού, είναι ο καλλίτερος φύλαξ της ήθικης εις την ήλικίαν αυτήν έλεγεν εις την μίς Μπέση, ή όποία είχε μείνει σκια από την ζήλεια της, άλλ' ή όποία έν τούτοις δεν απηλπίζετο. Και επί τέλους γικτι να μη γίνη το συνοικέσιον αυτό; Γικτι να μη μεγαλώσουν τα δυό παιδιά με το αίθημα αυτό και να μην τους άρραβωνιάσουμε, εθής που και οι δυό φθάσουν να ποθήσουν τον γάμον ως λ'σιν των όνειρων των. Ο Στέφας είναι πειά δέκα όκτώ χρόνων, ή Νίτσα είναι δέκα έξ. Μετά τρία χρόνια θα είναι και οι δυό στην ώραν των για γάμο. "Η μικρός μικρός παντρεύου ή μικρός καλογερέφου, έλεγεν ο τραπεζίτης και έτελείωνε τον μονόλογόν του, εις τον όποϊον ή μίς Μπέση δεν έδιδε καμμ' αν απάντησιν.

Με τας όκτώ λίρας του ο Στέφας δεν ήμπορούσε ούτε λουλούδια και μπομπόνια καλά, καλά να αγοράση για την Νίτσα, όχι να μπορέση να προσφέρει δώρα εις την πλεονεξίαν της

Γαλλίδας έμπόρου, ή όποια τόσοσν απρόοπτα επαρουσιάζετο και επενέδκινεν εις την ζωήν του. "Αλλ' ούτε και είχαν αντίληφθί καλά, καλά πως θα έπρεπε να φερθί με την κυρίαν αυτήν, την όποιαν εις τον ένθουσιασμόν του έθεωρούσαν ως από μηχανής θεόν, ως ευεργέτιδα και σωτήρα του.

"Όστε δι' αύριον ή παραγγελίαις, ειπεν ή madame Louise, ακριβώς εις τας τρεις θα σας περιμένω, αγαπητέ μου Κύριε. Και έσκυφε και πάλιν εις τους λογαριασμούς της, σαν να είχαν ήδη φύγει ο νέος, ο όποιος αφού έστρωγυρίσε το καπέλλο του εις το χέρι του έμυρμούρισε μέσα εις τα δόντια του ένα au revoir και εύρέθη εις τον δρόμον.

Τότε μόνον ένθυμήθη ότι εις το τέννυς θα τον έπρωίμεναν ή συντροφία του, ότι ή Νίτσα θα ήτο λυπημένη, ότι δεν εφείθη όπως έπρεπεν. "Η ώρα ήτο περασμένη, ώστε δεν ήμπορούσε πλέον να πάη να τους συναντήση, έπρεξεν εις το σπίτι, εκλείσθη εις την κάμαρά του, και άρχισε να σκέπτεται ή μάλλον να ζαναζή την ώραν αυτήν, ή όποια τόσοσν απροσδόκητα και απότομα άνέτρεπε, μετέβλε πάλιν όλα του τα αισθήματα, όλην του την ζωήν. Και μέσα εις μίαν στιγμήν άδημονίας, ή όποία έσκιάζε την χαράν του, ένθυμήθη τα λόγια της μητέρας του την ήμέραν που ήθελε να γράψη το πρώτο του έρωτικό γράμμα εις την "Ανναν, το άγνωστο κορίτσαί, που με την νεανική φαντασία του, είχε πιστεύσει ότι αγαπούσε πραγματικά.

"Ότι είχε δίκην ή μητέρα του το είχαν άναγνωρίσει πρό πολλού. "Αλλ' έως ακριβώς γι' αυτό απέφευγε πλέον να μένη κοντά της πολλήν ώρα, από φόβον μήπως του μιλούσε και πάλιν για το αίθημα αυτό, που το ήσθάνετο και μόνος του σβυσμένο για πάντα.

Τώρα όμως το νέον του πάθος με την κόρην ενός πασσά, ένθω τον έκολάκευε και τον έκκνεν υπερήφανον, όμως και τον άνησυχούσε. Είχεν άκούσει τόσες ιστορίες, τόσα παράξενα πράγματα για τους έρωτας αυτούς με της Τουρκοπούλας, που ήσαν άκράτητες εις τρέλλαν. Έπως είναι όλες ή περιορισμένες και κλεισμένες πολύ γυναικες, αλλά και φοβερά επικίνδυνες όταν εξήλευν, ή όταν άνεκαλύπτοντο οι έρωτές των, ώστε ή πρώτη του μεγάλη χαρά έσκιάζετο από μελαγχολίαν και φόβον και κάποιαν άόριστον άγωνίαν.

"Έπειτα ή Νίτσα με την όποιαν έρωτοτροπούσε και ως χθές ακόμη έπίστευεν ότι αγαπούσε αλλθινά δεν θα έννοούσε και δεν θα άνεκαλύπτε με τας καθημερινάς μάλιστα συναντή-

σεις με την Τουρκική συντροφία εις το τέννυς, τί είχε συμβή. "Αλλως τε ή μικρή χανούμισσα θα του άπηγόρευεν ώρισμένως να πηγαίνη πειά με την Νίτσα. "Ησθάνετο ότι την εξήλευε, την έμισούσε από τα άγρια βλέμματα και τα ύβριστικά λόγια που της έπετούσε κάθε μέρα.

Τόσο όλες αυτές ή σκέψεις τον άνησύχησαν, που αισθάνθηκε την ανάγκην να άκούση την γλυκειά και χαϊδευτική φωνή της μητέρας του, να γύρη το κεφάλι του το κουρασμένο από όλους αυτούς τους συλλογισμούς εις τον ώμον της, έως και να άκούση καμμιά καλή ιδέα, που θα τον ώδηγούσε, θα τον έβουθούσε στην ξεχωριστή αυτή στιγμή της ζωής του.

Και σαν ο πόθος του να την ιδί είχε γίνει έξαφνα και ιδιός της, σαν ή μητρική της καρδιά να είχαν αισθανθί, ότι το παιδί της την εξητούσε εις βοήθειαν, ή ότι εύρίσκετο εις κάποιον κίνδυνον ή μητέρα του εφάνηκεν εις την πόρτα του, αφού την άνοιξε με την προσοχήν και τον δισταγμόν που ήσθάνετο πάντα, όταν εύρίσκετο έξω από το ιδικό της διαμέρισμα από την φυλακή της, όπως την έλεγε, όταν συλλογιζέτο με πόσην επιτηδειότητα ή πεθερά της, την είχαν αποκλείσει από αυτό το σπίτι της.

"Ω, μανούλα μου, ειπεν ο νέος, πως σε έσκεπτόμουν αυτήν την στιγμή και πως ήθελα να σε είχα κοντά μου.

—Και είμαι κοντά σου, αγόρι μου, ειπεν ή μητέρα με κάποιον παράπονο στη φωνή. "Αρκεί να με θέλεις, να μη σε ένοχλώ εις την νέαν σου ζωή.

—"Η νέαν μου ζωή θα ήταν, έπρεπε να ήταν άλλουώτικη. Πειό ελεύθερη, όλιγώτερο με το διαθήτη μετρημένη, όχι με πρόγραμμα ώρων, όχι με ώρισμένες συνήθειες και γνωριμίες και πάντα με της ιδιες. "Ω! μητέρα, άρχισα να διψώ ελευθερία, μα τελεία ελευθερία. Έκατάλαβες. Να σηκώνουμαι το πρωί, χωρίς να ζέρω που θα βρεθώ και πως θα βρεθώ το βράδυ. Να τρέχω εμπρός εις στη ζωή άσκεπτα, απροσφύλαχτα, χωρίς να τρέμω μήν τύχη και στραβοπατήσω, μήν τύχη και πέσω σε κακοσιπιές, μήν τύχη και πάθω. Χωρίς να άκούω την μονότονη και πληκτική φωνή του πατέρα να μου τραβή το χαλινάρι και να μου δίγηνη πάντα το δρόμο και τα μονοπάτια, όπως τα βλέπη έκείνος και όπως του άρέσουν. Και να μην αισθάνουμαι και σένα, δυστυχημένη μητέρα, πάντα με την άγωνία στην ψυχή για το τί μπορεί να μου συμβή, για το τί μου είναι γραμμένο από τη μοίρα.

Η ΑΣΠΡΗ ΟΠΤΑΣΙΑ

Ναί, είπε ο φίλος μου, φαντάσου πως μ' ενόμισαν παλιάνθρωπο, ακριβώς όταν έκαμα την μεγαλύτερη θυσία της ετυχίας μου. Είναι πολλές καιρός τώρα... Έτοιμάζα ένα αρχαιολογικό σύγγραμμα και γύριζα σ' όλα τα μέρη της Ελλάδος που εύρισκοντο αρχαιότητες για να πάρω της σημειώσεις που μου έγραφεζοντο.

Ένα μεσημέρι επέστρεφα από μια τέτοια περιήγησι με το μουλάρι, από δρόμους εντελώς φανταστικούς, ανάμεσα σε βράχια, επάνω από κρημνά. Σε κάθε βήμα του ζώου κινδύνευα να κατακλυθώ, κ' έστελνα στον διάβολο την αρχαιολογία και την ζέστη, όταν εφθάσαμε σ' ένα χωριό. Ο άγωγιάντης μου εσταμάτησε εμπρός σ' ένα μικρό μπακάλικο με πολύ αμυγδαλό έξωτερο. Έδω αφεντικό, θά μπορούσε να ξεκουραστής, μου είπε θορυβητικώς! Να ξεκουραστῶ! εύκολο να τό λέη κανείς. Έξω κάτω από την καλαμμένα τέντα, η ζέστη ήταν αφόρητη, μέσα στο σκοτεινό βρώμικο δωμάτιο ο άερας πνιγμένος εμύριζε κάπνες και κρασί. Ο μπακάλης έτρεξε πρόθυμος. «Ό,τι θέλετε έχω κύριε» είπε. Πεινούσα τρομερά. Η έλπίς πως θά εύρισκα να φάω κάτι καλό μ' έκανε να βλέπω γύρω μου με λιγότερη αηδία. Όσο για τον μπακάλη, είχε τό ύφος εντελώς επίκλητικό.

Γρήγορα διέταξα ψιτό, αυγά, τυρί... Αλλά ο καλός άνθρωπος μ' εκύταζε αυστηρά. «Κρέας τώρα τό δεκαπενταύγουστο; Τι λέτε κύριε; Και αυγά; που να τα βρούμε;» «Ε! μ' τότε χριστιανέ μου δέσε μου ό,τι έχεις, και λίγο πειό γρήγορα.» Ο μπακάλης εσκούπισε τα χέρια του στη λιγδομένη ποδιά του μ' αξιοπρέπεια! «Ότι θέλετε έχω, και έληδες και φουμά, και κρασί!» Έτοιμαζόμενοι να δεχθῶ στενάζοντας τό λιτό πρόγευμα όταν μια γνωστή φωνή μ' έκανε να τιναχθῶ.

— Νίκο, εσύ, μέσα σ' αυτήν την ερημεία;

Εξανάθροισκα έναν αγαπημένο παλιό φίλο. Μαζύ εΐχαμε τελειώσει της σπουδές μας, μαζύ εκάναμε της πρώτες μας τρέλλες. Κ' έπειτα σιγά σιγά τον έχασα, μέσα στην ανεμοζάλη της ζωής. Και τώρα στον αντιπαθητικόν αυτόν ξερότοπον τον είχα εμπρός μου όπως τα περασμένα χρόνια. Μόνο τα μαλλιά του που άσπριζαν, μου θύμιζαν πως πέρασε πολλές καιρός από την εποχή εκείνη.

Κατωκῶ μίαν όσκι μέσα σ' αυτήν την ερημεία όπως την ονομάζεις. Κ' έπειδή τον κυτάζα έκπληκτος επρόσθεσε με φωνή που έτρεμε λιγάκι. Έχασα την περιουσία μου, κ' έπειτα την γυναίκα μου που ελάτρευα. Τρελλός από

την λύπη ήλθα με τό κοριτσάκι μου, κ' εκοιμήσαμε σ' ένα κτήμα που έτυχε να έχω εδῶ κοντά. Ήταν τότε δύο χρόνων η Άγνή μου, τώρα είναι δεκαπέντε. Ζούμε πολύ καλά η δυό μας μ' ένα μικρό εισόδημα που μάς έμεινε. Έλα να πάμε στο σπίτι μου, θά ήσαι καλύτερα παρά σ' αυτό τό μπακάλικο, και θά θυμηθούμε τα περασμένα.

Δέχθηκα μ' ευχάριστησι και φύγαμε.

Τι ωμορφος τόπος, δροσερός και ήσυχος που απλώθηκε έξωφρα εμπρός μου στο γύρισμα του βουνού! Ένα ποταμάκι κυλούσε ανάμεσα σε μυρτιές και σε ροδοδάφνες. Μεγάλες λευκές και πλατάνια τό σκίαζαν. Το σπίτι ήταν μισοκρυμμένο κάτω απ' τα γέρικα δένδρα, δεν είχε τριγύρω περιβάλλον με σπάνια κουτά λουλούδια, μα η ανθισμένη αγράμπελη κ' ο κισσός σκέπαζαν τους παλιούς τοίχους, και στόλιζαν τους φράκτες.

— Κύτταζε την Άγνή μου, που με περιμένει; είπε έξωφρα ο φίλος μου. Και την είδα ανάμεσα στην προσινάδα με τα όλόχρυστα μαλλιά, που της στεφάνωναν τό πρόσωπο, κ' έπεφταν σε δυό μακρὺς πλεξούδες επάνω στο άσπρο της φόρεμα. Φωτισμένη όπως ήταν από μια τελευταία ακτίνα του ήλιου, μου φάνηκε σαν όπτασία και εσταμάτησα έκπληκτος.

— Ίδια η μητέρα της, έτσι ωμορφη ήταν κ' εκείνη, είπε ο ευτυχισμένος πατέρας ενώ την χάρεινε, «Έλα κορούλα μου, χαρέτησε τον κύριο.

Εσήκωσε τό ξανθό της κεφάλι, και μ' ένα χαμόγελο μου έδωσε τό χεράκι της, Δεν ξέρω αν ήταν ωμορφη, δεν τό πρόσεξα ποτέ... Όσο την έβλεπα μου ήρχετο στον νοῦ η δροσιά των λουλουδιών, τό φῶς της αυγής κ' αίσθανόμουν μέσα μου μια ήσυχη, ατελειωτη χαρά.

— Μά τί ωμορφα, τί τέλεια που είν' εδῶ όλα, έλεγα στον φίλο μου, που γελοῦσε, κολακευμένος για τον τόσο ενθουσιασμό μου. Και εσυλλογιζόμουν με λύπη πως αύριο θά έπρεπε να φύγω απ' την πράσινη αυτήν φωλιά, και προπάντων, άχ, προπάντων ν' άρρίσω την μικρή όπτασία....

Δεν έφυγα την άλλη μέρα, και δυό μήνες έπειτα εΐμουν ακόμη εκεί. Αγαπούσα τό ξανθό παιδί, και ο έρωσ μου ήταν τρελλός ασυλλόγιστος. Ήθελα να έχω πάντα κοντά μου αυτόν τον άσπρον άγγελο που έχυσε σαν ένα φῶς τριγύρω του, κ' εφαναζόμουν πως θά την έκανα τόσο ευτυχισμένη που στο τέλος θά κατώρθωνα να μ' αγαπήσει κι αυτή. Και μ' αυτά τα όνειρα λησμονούσα πως είχα την ίδια ηλικία με τον πατέρα της.

Ο φίλος μου άλλως τε μ' ενεθάρρηνε στις τρελλές μου ελπίδες. Μ' εΐξευρε πλούσιο, κ' εσκέπτετο πως η περιουσία μου, μαζύ με την αγάπη μου εφθάναν για την ευτυχία της μικρής του, και μ' εθεωρούσε από τώρα γαμβρό του. Η Άγνή όμως δεν εΐξευρε τίποτε. Ήθελα να την συνηθίσω σιγά σιγά σ' αυτήν την ιδέα για να μην την τρομάξω. Μου εδειχνε μεγάλην αγάπη, μ' εθεωρούσε σαν ένα θείο. Αυτό μου εφθάνε, και η μέρες περνούσαν γρήγορες κ' ευτυχισμένες.

Ένα πρωί ενώ περιπατούσα κοντά στον ποταμό, άκουσα την φωνή που έκανε τόσον καιρό τώρα την καρδιά μου να χτυπά. Έπλησίασα, και κρυμμένος πίσω απ' τα χαμόκλαδα είδα την Άγνή να περπατά μαζύ μ' ένα νέο. Ενόησα πως ήταν ο μόνος σύντροφος της ερημικής ζωής της, γυιός ενός γεωπόνου που είχε τα κτήματά του εκεί κοντά. Τα δυό παιδιά ανετρόφηναν σχεδόν μαζύ. Δεν τον γνώριζα επειδή εκείνη την εποχή έτυχε να λύπη μαζύ με τον πατέρα του. Εΐξευρα όμως πως αυτές της μέρες επρόκειτο να επιστρέψουν. Η Άγνή κ' ο φίλος μου μιλούσαν συχνά γι' αυτούς.

Και τώρα ο ένας κοντά στον άλλον μιλούσαν εύθυμα χαρούμενοι γιατί τελειωσε ο μεγάλος χωρισμός. Ο νέος έσκυβε επάνω στην Άγνή την βοηθούσε να περδῶ στους φράκτες, τραβούσε τ' αγγαθωτά κλαδιά για να μην την σχίσουν και προσπαθώντας να προλάβη κάθε της επιθυμία. Κ' εκείνη άκουμπούσε επάνω του ήσυχ. Αλλά τό πρόσωπό της ήταν άλλαγμα. Ποτέ δεν είχα είδη μια τέτοια λάμψη ευτυχίας να τό φωτίξη. Και γύρω τους η φύσις γελοῦσε, ο ήλιος τους άγγαλιάζε με τό ζεστό του φῶς. Τίποτε δεν θύμιζε τό λυπημένο φθινόπωρο, ακόμη και τα ξηρά φύλλα που τινάζε τ' άγέρι από τα κλαδιά έμοιαζαν σαν βροχή από χρυσάφι.

Μά εκεί που τους κύτταζα ο λαϊμός μου εσφίγηκε, τα μάτια μου εγέμισαν δάκρυα, κ' εκάθησα στο χορτάρι ενώ ένας κρύος ιδρώς εστάλαξεν από τό μέτωπό μου. Γιατί έξωφρα ανάμεσα στα χαμόκλαδα είδα τό παλάτι της ευτυχίας μου που έκτίξα δυό μήνες τώρα να κατακλυθῆ μπροστά μου. Γιατί κατάλαβα πως τα δυό παιδιά ήταν ερωτευμένα, και πως ο έρωσ που άρχισε μαζύ με τα πρώτα τους παιχνίδια εμεγάλωσε μαζύ των Κ' εμπρός στον άγνωστον έρωτα αίσθάνθηκα πως εΐμουν πολύ, πάρα πολύ γέρος. Ο τρελλός! Μ' όλη την αγάπη μου όσο μεγάλη κ' αν ήταν θά μπορούσα ποτέ ν' αντικαταστήσω τον εύμορφο νέο, τον πρώτο της φίλο; Με ποιό δικαίωμα θά πήγαίνα

Ο ΚΑ·Ι·ΖΕΡ
επιθεωρών τον στρατόν του.

να ξεριζώσω τό λεπτό λουλουδάκι από τό πράσινο δροσερό λειβάδι του για να τό φυτέψω στην ψεύτικη ατμόσφαιρα μιας σέρας που όλα είναι προσπιγμένα και ψεύτικα, και που η άθώα και άπλη της καρδούλα γλήγορα θά ευχαριστεί;

Και κρ σ' α κρυφά για να μην τους παραΐξω, έφυγα απ' τό μέρος που τόσο επλησίασα στην ευτυχία χωρίς να δω πίσω μου από φόβο, μήπως δεν εύρω πειά τη δύναμη να προχωρήσω. Μά σ' όλη μου την ζωή ποτέ καμμιά γυναίκα δεν μπόρεσε να πάρη μέσα στην καρδιά μου την θέσι της μικρής άσπρης όπτασίας με τα χρυσά μαλλιά.

Μιράντα.

βούμενος μήπως μακρωθῆ ὁ γάμος ἀποκρύπτει τὸ γεγονός καὶ στέλλει προῖκα κολοσιαῖαν καὶ τὴν κόρη του, μὲ τὸ πρόσωπον ἐπιμελῶς σκεπασμένον μὲ ἓνα πέπλον τῆς συνιστᾶ. δὲ ἐπισταμένως νὰ μὴ τὸν ἀφαιρέσῃ κατ' οὐδένα λόγον παρὰ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου. Εἰς Ταροβίτσαν μεγαλοπρεπῶς ὑποδέχονται τὴν νύμφην, ὁ γαμβρός οἱ συγγενεῖς του καὶ πολυ-ἀριθμοὶ ἄρχοντες· ἀλλ' εἰς τὰς γενικὰς παρακλήσεις ὅπως ἀποκλιύῃ τὸ πρόσωπόν της, ἡ Λοζάνδρα ἀντιτίσσει ἀποφασιστικὴν ἀντίστικτον, ὅταν δὲ μακρῶναι ὅτι ἡ ἐπιμονὴ της ἐξήγειρε τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὰς ὑπονοίας τοῦ Μαρθίου ἀνακράζει μὲ ὑπερηφάνειαν ὅτι ἂν ὁ ἡγεμὼν εἶχε μετανοήσει ἤτο ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν πατέρα της, καὶ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ κόρη τοῦ Σακρλάτου δὲν θὰ δυσκολευθῆ νὰ εὕρῃ σύζυγον.» Ὁ ἡγεμὼν δὲν ἐπέμενε πλέον, ὁ γάμος ἔλαβε χώραν, ἀλλ' ὅταν ἀποσυρθέντος τοῦ κόσμου ἡ Λοζάνδρα ἀπεκαλύφθη, ὁ Μαρθίος κατελήφθη ἀπὸ τοιαύτην φρίκην εἰς τὴν θέαν τῆς συζύγου του, ὥστε τὴν ἐγκατέλειψε παραχρῆμα καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας τὴν ἐπέστρεψε εἰς τὸν πατέρα της μὲ τὴν προῖκα καὶ μὲ τὰ δῶρα.

Ὁ Σακρλάτος μένεα πνέων διὰ τὴν προσβολὴν, ἐμνηκανάτο φουερὰν ἐκδικήσιν, ὅτε ὁ ἴδιος ἔπεσε θύμα δολοφονίας.

Τὸν κριτὸν ἐκεῖνον ὠραῖος τις νέος ἐκ Χίου εὐγενοῦς ἀλλὰ πτωχῆς οἰκογενείας εἶχεν ἔλθει εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ κερδίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πραγματευτοῦ. Διερχόμενος διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Φαναρίου προσεκαλεῖτο συγγὰ εἰς τὸν οἶκον τῆς Λοζάνδρας, καὶ αὕτη ἠγόραζε ἐμπορεύματά του· ἡ ἀτυχῆσα δέσποινα δὲν ἤργισε νὰ ἐρωτηθῆ τὸν ὠραῖον νέον καὶ τὸν ὑπανδρεύθῃ παρὰ τὴν πτωχείαν του καὶ τὸ ἄσημον ἐπάγγελμα του, καὶ τὰς κατακρίσεις καὶ τοὺς καγχασμοὺς τῶν Φαναριωτῶν. Ὁ νέος οὗτος ἐκαλεῖτο Παντελῆς Μαυροκορδάτος.

Ἡ Λοζάνδρα εἶχεν ἐκπαιδευθῆ ὑπὸ τοῦ περιφήμου διδασκάλου Ἰωάννου τοῦ Καρυοφύλλου καὶ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν ἔξοχον παιδείαν καὶ σοφίαν της· ἀνεγίνωσκε μὲ εὐκολίαν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ κατεγίνετο μὲ τὴν φιλοσοφίαν τόσο ἐπιτυχῶς ὥστε ὁ Ἰάκωβος Ἀργεῖος παρομοιάζει μὲ τὴν Ὑπερίαν τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ἀρρενόφροναν ὡς τὴν ὀνομάζει «καὶ τὰς φρένας ἀνδρὸς κεκτημένην ἐν τῇ τοῦ θήλεως φύσει». Ὁ δὲ Κριστὸς Λαπόντες λέγει ὅτι ἡ Ροζάνδρα ἡ «ἐλλογμος καὶ σοφωπάτη ἦτον μαθήτρια τοῦ σοφωπάτου ἐκεῖνου Καρυοφύλλου καὶ τόσο ἐπροχώρησεν εἰς τὰ ἑλληνικὰ καὶ ἔγινεν ὀνομαστὴ ὅπου ἤρχοντο περιη-

γηταὶ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ συνωμιλοῦσαν μαζὺ της καὶ ἐθαύμαζαν τὴν σοφίαν της».

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΠΟΝΟΥ

Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τίτλον ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῆ τὸ ὄραϊο καὶ καλοτυπωμένο βιβλιαράκι, εἰς τὸ ὁποῖον μία πονεμένη μητέρα, ἡ κ. Ἀθηνᾶ Ταροούλη, κλαίει εἰς στίχους τὸ μονάκριβο κοριτσάκι της.

Πέρσαι εἶχαμεν ἀναγράψει ἓνα—δύο ἀπὸ τὰ τραγουδάκια αὐτά. Φέτος οἱ Ψυχῆς Στεναγμοί, ἡ συλλογὴ αὐτῆ τῶν γεμάτων πόνου καὶ αγωνίαν στίχων πιστοποιεῖ ἀκριβῶς ὅτι εἶχαμεν γράψει τότε. Ὁ θρηγὸς τῆς πονεμένης μάνας ἀπλώνεται τώρα εἰς ἐξήντα περίπου σελίδας καὶ εἶναι ἡ θλιβερὰ ἱστορία μιᾶς ἀπαρηγόρητης μάνας, μιᾶς γυναίκας ποῦ τόσο νέα καὶ τόσο εὐμορφη, ἀντὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν μένει γονατισμένη δύο χρόνια τώρα ἐμπρὸς εἰς ἓνα σταυρὸν, ἐμπιέεται ἀπὸ αὐτὸν καὶ πλέκει στεφάνια ἀπὸ λουλούδια βρεγμένα ἀπὸ τὰ δάκρμά της, μὲ τὰ ὁποῖα στεφανώνει ἓνα λευκὸν τάφον.

Ἀπὸ τὰ μοιρολόγια αὐτὰ ἀναγράφομεν καὶ πάλιν σήμερον ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ χαρακτηρίζουν μὲ τόσην σιτοργὴν καὶ ποιητικὴν τρυφερότητα τὴν θλιβερὰν αὐτὴν συλλογὴν.

Μέσα στὰ παγωμένα σου χεράκια,
Ποῦ στουρωμένα ἦσαν καὶ χλωμά,
Ἐβαλα ἓνα μάτσο λουλουδάκια,
Τριαντάφυλλα καὶ κρίνα δροσερά.

Τὸ στήθος σου μ' αὐτὰ εἶχα στολίσαι,
Νυφούλα τοῦ Χριστοῦ, λευκή, ἀγνή.
Γιὰ σένα τὸ πρωὶ εἶχαν ἀνθίσαι
Τὰ λουλούδα πρὶν ὁ ἥλιος φανῆ.

Κι' ὅταν σὲ πόνανε γιὰ πάντα ἀπὸ μέ,
Ἐπῆρα πίσω αὐτὰ τὰ λουλουδάκια.
Ποῦ κράτησαν στὸ στήθος τὸ ἀγνὸ
Τ' ἀγαπημένα χλωμὰ μικρὰ χεράκια.

Τάχω μπροστά στὴν Παναγιά βαλμένα,
Κίτρινα, μαρμαρένα· μὰ ἡ μορφοδιά τους
Γλυκὰ λογάκια ψιθυρίζει μαγεμένα,
Πῶς εἶσαι σὺ κοιμημένη στὴν καρδιά τους.

Κ' ἔτσι περνᾶ σιγὰ ἄγριος πόνος,
Σὰν μὲ λαχτάρω τ' ἀγαλιάζω, τὰ φιλῶ...
Ἄχαρος καὶ βαρὺς κυλᾶ ὁ χρόνος.
Τὴ μιὰ τοὺς κλαίγω καὶ τὴν ἄλλη τοὺς γελῶ.

Ἡ μαύρη ἀπελπισία σὰν μοῦ ξεσκιζῆ
Βαθεῖα τὰ στήθη μου τὰ πολυπικραμένα,
Μ' εὐλάβειαν ἡ ψυχὴ μου γονατίζει
Μπροστά στὴν Παναγιά κ' ἐμπρὸς σὲ Σένα.

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ὑψηγγοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

Εἰς τὸ Μεγά

Καπνεμπορικὸν Καταστήμα

τῶν Ἀδελφ. Μεση

Σιγαρέτα Κυριῶν

Σιγαρέτα Ἀρωματικά

Σιγαρέτα παντοῦς εἶδους ποιοτήτος ἐκλεκτῆς

Γωνία Σταδίου—Πεσματζογλοῦ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μετὰ τὸ γλυκύτετον πρῶτον βιολί τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλίαι.

ΔΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματία ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμματία ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1916 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμματία παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως

1	Μεγά κέρδος	ἐκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	ἐκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδοι	ἐκ	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	ἐκ	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	ἐκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	ἐκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γινέσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ἡ δευτέρα τῆ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1916 ἡ τρίτη τῆ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1916 ἡ τέταρτη τῆ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, καὶ ἡ πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Διὰ πᾶσαν ἐληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Δαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ